

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: **M. A. A. A.**, narozený dne X
pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2026, č. j. X,
takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalobce je státním příslušníkem Libyjského státu. Od roku 2022 je žadatelem o mezinárodní ochranu v ČR. Od 16. 1. 2022 byl hlášen k pobytu v Pobytovém středisku Havířov. Dne 13. 4. 2026 obdržel žalovaný podnět Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra k zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců (dále „ZZC“), odůvodněný popisem verbálních i fyzických útoků na spolužadatele o mezinárodní ochranu a jejich majetek, opakovaného neuposlechnutí výzev pracovníků pobytového střediska k dodržování podmínek ubytovacího zařízení, stupňujícího se nevhodného a nátlakového jednání vůči zaměstnankyním střediska a zastrašování okolí islamistickými hesly.

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

2. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zajistil žalobce v ZZC podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť v popsáném jednání žalobce shledal důvod domnívat se, že by mohl žalobce představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, takže je žádoucí jej po dobu probíhajícího řízení ve věci mezinárodní ochrany zajistit do režimu ZZC. Dobu trvání zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil žalovaný na 60 dnů, tj. do 15. 6. 2026.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků řízení

3. Žalobce žalobou požadoval, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost spočívající v nereflexování zranitelnosti žalobce vyplývající z jeho zdravotního stavu, zdravotního postižení a psychických poruch, pro něž měl být žalobce hodnocen jako osoba ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu a podle čl. 3 odst. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu. Zajištění zranitelné osoby může přitom podle judikatury ESLP vést za určitých okolností až k porušení čl. 3 a 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Žalobce je ochrnutý na pravou stranu těla, chodí s velkými obtížemi a hybnost jeho rukou je omezena. Závěr žalovaného, že žalobce není zranitelnou osobou, je tak zjevně v rozporu se skutečností. Důsledkem statusu zranitelnosti je přitom povinnost splnit přísnější podmínky pro zbavení osobní svobody takového žadatele podle § 46a odst. 3 zákona o azylu, což žalovaný neučinil.
4. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Napadené rozhodnutí je podle něj zákonné, založené na dostatečně zjištěném skutkovém stavu a přesvědčivě zdůvodněné.

C) Posouzení věci krajským soudem

5. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)), neboť neshledal důvod odchytil se od této zásady z důvodu pozdější změny stavu a nezbytnosti poskytnutí účinné soudní ochrany [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“ ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS, veřejně dostupný, stejně jako další odkazovaná rozhodnutí na www.nssoud.cz).
6. Napadené rozhodnutí přezkoumal soud na základě uplatněných žalobních bodů a v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 8. 11. 2022, ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stíženo jinými v žalobě neuplatněnými vadami či nezákonnostmi (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS). Proto se soud zabýval tím, zda byly splněny všechny podmínky zajištění žalobce v ZZC, přestože žalobce v žalobě namítal pouze nesprávnost závěru žalovaného, že je zranitelnou osobou.
7. O žalobě rozhodl podle § 46a odst. 8 věty čtvrté zákona o azylu bez jednání.
8. Žalobce byl zajištěn podle § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu, podle něhož *ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek*. Zvláštními opatřeními se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí

rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

9. Žalovaný se dle zjištění soudu v napadeném rozhodnutí zabýval jak otázkou, zda je důvodné se domnívat, že by mohl žalobce představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak otázkou, zda lze v případě žalobce účinně uplatnit zvláštní opatření.
10. Žalovaný v napadeném rozhodnutí interpretoval neurčitý pojem „veřejný pořádek“, vysvětlil, jakým jednáním žalobce takto interpretovaný veřejný pořádek narušil, a dále i to, že s ohledem na opakování společensky nepřijatelného jednání žalobcem lze jeho jednání subsumovat pod § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a dovodit tak, že je zde důvodná domněnka, že by žalobce mohl nebezpečí pro veřejný pořádek (i do budoucna) představovat.
11. Interpretaci pojmu *nebezpečí pro veřejný pořádek* provedl žalovaný podle krajského soudu v souladu s judikaturou NSS. Při výkladu tohoto pojmu je možné vycházet ze závěrů usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, dle kterého může být narušením veřejného pořádku „*jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti*“ (shodně také rozsudky NSS ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013-30, č. 2950/2014 Sb. NSS, a ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 37/2016-55). Následně v řadě rozsudků NSS zdůraznil, že nebezpečí pro veřejný pořádek nelze dovozovat např. ze samotného nelegálního pobytu či vstupu na území ČR, či z pouhé trestněprávní minulosti žadatele o mezinárodní ochranu.
12. O posledně popsané případy se však v posuzované věci nejedná. Přesně v duchu shora citovaného rozsudku NSS popsal žalovaný jednání žalobce, které se neodehrálo v dávné minulosti, nýbrž se dělo aktuálně během jeho pobytu v Pobytovém středisku Havířov, v dubnu 2026, přičemž se nejedná o „administrativní delikty“ typu nelegálního pobytu, nýbrž jde o konkrétní incidenty, a to nátlakové jednání žalobce ve vztahu k zaměstnankyním pobytového střediska, agresivní fyzické výpad žalobce vůči jinému žadateli o mezinárodní ochranu a jeho majetku, jakož i čerstvé výhrůžné potetování obličeje žalobce islamistickým heslem. Soud přitom ověřil, že z podkladového sdělení Správy uprchlických zařízení ze dne 13. 4. 2026 žalovaným popsané incidenty vyplývají. Vzhledem k tomu, že žalobce žádný z uvedených incidentů nepopřel ani nezpochybnil, odkazuje soud v podrobnostech na napadené rozhodnutí. Dále žalovaný dodal, že poruchové chování žalobce se nezlepšilo ani přes domluvy a vedení sociálních pohovorů směřujících k nápravě. Popsané jednání žalobce kvalifikoval žalovaný jako opakované porušování ubytovacího řádu vydaného pokynem ředitele Správy uprchlických zařízení č. 15/2023.
13. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí zmínil i trestněprávní minulost žalobce (odsouzení žalobce pro přečin nebezpečného vyhrožování z ledna 2025), avšak zjevně jen proto, že se jednalo o událost poměrně nedávnou a došlo k ní v pobytovém středisku (Bělá – Jezová) vůči jinému žadateli o mezinárodní ochranu, což podepřelo závěr žalovaného, že žalobce trpí poruchovým chováním a jednáním, neboť se útoků vůči spolužadatelům dopouští opakovaně.

14. Obdobným případem se zdejší soud nedávno zabýval ve věci sp. zn. 78 Az 9/2025, v níž uzavřel, že i opakované páčání méně intenzivního protiprávního jednání může ve svém souhrnu představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a tedy dostatečný důvod pro zajištění žadatele podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Tento závěr pak NSS aproboval usnesením ze dne 30. 3. 2026, č. j. 2 Azs 36/2026-44, v němž poukázal i na další obdobné případy (věci řešené NSS pod sp. zn. 4 Azs 264/2020 a 1 Azs 24/2021). Vzhledem k (žalobcem nezpochybněnému) fyzickému napadení jiného ubytovaného (úder pěstí do obličeje), jež následovalo nedlouho poté, co byl žalobce odsouzen za nebezpečné vyhrožování jinému ubytovanému násilím, soud za klíčový aspekt pro posouzení ohrožení veřejného pořádku i v nyní posuzované věci považuje potřebu ochránit život a zdraví lidí, neboť důsledky zásahu do těchto hodnot mohou být fatální a často nenapravitelné, takže je závažnost jejich ohrožení vysoká.
15. S ohledem na uvedené ob stojí závěr žalovaného, že v žalobcově případě bylo možné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.
16. Stejně tak soud zcela aprobuje závěr žalovaného, že v případě žalobce nebylo možné uložit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, neboť k nežádoucímu jednání žalobce došlo právě přímo v ubytovacím středisku, přičemž žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek na území ČR a s ohledem na povahu jeho jednání nelze vyloučit, že v něm bude pokračovat.
17. Konečně soud neshledal nezákonnost ani ve stanovení délky trvání zajištění podle § 46a odst. 5 zákona o azylu na 60 dnů. Žalovaný zohlednil stadium řízení o žádosti o mezinárodní ochranu (přičemž výsledek a délku tohoto řízení podle něj v době rozhodování nebylo možné předvídat) a konkrétní dobu stanovil na jednu třetinu maximální možné délky.
18. Jak již soud uvedl výše, věnoval žalobce svou žalobní argumentaci otázce své zranitelnosti. Měl za to, že je zranitelnou osobou, neboť je ochrnutý na pravou stranu těla, chodí s velkými obtížemi a hybnost jeho rukou je omezena. Tuto skutečnost měl žalovaný podle žalobce při rozhodování o zajištění zohlednit.
19. Žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť není zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.
20. Podle § 46a odst. 3 zákona o azylu *jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o jeho zajištění, pouze pokud je starší 18 let a porušil opakovaně závažným způsobem povinnost uloženou mu zvláštním opatřením.*
21. Podle § 2 písm. i) zákona o azylu *pro účely tohoto zákona se rozumí zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.*
22. Účelem vymezení zranitelných osob je typové vymezení kategorií osob, u nichž lze mít za to, že na ně bude mít zajištění nežádoucí následky, případně by vyžadovalo přijetí zvláštních

opatření procesní či věcné povahy. Z citovaného § 46a odst. 3 zákona o azylu je pak zřejmé, že zajištění zranitelného žadatele o udělení mezinárodní ochrany není vyloučeno, je však významně ztíženo. Zákon v takovém případě podmiňuje zajištění tím, že jde o osobu zletilou, která se dopustila opakovaného závažného porušení zvláštního opatření uloženého podle § 47 zákona o azylu, tj. *povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo osobně se blásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené* (viz rozsudky NSS ze dne 8. 12. 2022, č. j. 5 Azs 306/2022-48, bod 27, a č. j. 5 Azs 307/2022-76, bod 21).

23. Z povinnosti státu chránit zranitelné osoby sice nelze dovozovat povinnost žalovaného zjišťovat, zda osoba, s níž jedná, není zranitelnou osobou i v případech, kdy tomu nic nenásvědčuje (viz rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, č. 3982/2020 Sb. NSS, bod 22), v nyní posuzované věci ale žalovaný v době rozhodování disponoval indiciemi nasvědčujícími tomu, že má žalobce zdravotní obtíže, tj. indiciemi, které by představitelně mohly vést k závěru, že žalobce může být zranitelnou osobou ve smyslu § 2 písm. i) zákona o azylu.
24. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce žádal o mezinárodní ochranu poprvé v květnu 2020. Z poskytnutí údajů k žádosti ze dne 29. 5. 2025 a z pohovoru k žádosti ze dne 11. 6. 2020 soud zjistil, že žalobce ohledně svého zdravotního stavu vypověděl, že po těžké autonehodě z října 2016 má poškozený nervový systém – má paralyzovanou pravou část těla, s pravou rukou nemůže hýbat, špatně chodí, těžko se pohybuje a má výpadky paměti. Za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označil mj. to, že by se zde chtěl vyléčit. Ve vlasti v nemocnici mu vyléčili zlomeniny, a pak tam byl ještě dva měsíce na rehabilitaci, pak již ale v léčbě nepokračoval, protože zdravotnictví v Libyi není tak kvalitní. Rozhodl se proto absolvovat léčbu v ČR, jež je známá poskytováním kvalitních rehabilitací a lázní. Dále uvedl, že jeho léčba v ČR byla hrazena charitativní organizací a spočívala v rehabilitaci v Lázních Klimkovice, přičemž předložil kopie lékařských zpráv z roku 2020. Současně uvedl, že se rozhodl podat žádost o mezinárodní ochranu, neboť věděl, že mu jím zmiňovaná charitativní organizace bude hradit zdravotní péči v ČR pouze dva měsíce, on zde však chtěl zůstat déle.
25. Dále z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 4. 2021 žalobci neudělil mezinárodní ochranu v podobě azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, udělil mu však doplňkovou ochranu podle § 14a téhož zákona. Ve vztahu ke zdravotnímu stavu a tvrzení žalobce, že je zdravotnictví v ČR na lepší úrovni než v Libyi zejména ve vztahu k lázeňství, žalovaný s odkazem na judikaturu NSS uzavřel, že omezení přístupu k nadstandardní zdravotní péči nelze bez dalšího považovat za azylově relevantní skutečnost ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Připomněl, že sám žalobce uvedl, že mu v Libyi byla po prodělané autonehodě po dobu několika měsíců bezplatně poskytnuta zdravotní péče včetně následné rehabilitace, a že řízení o udělení mezinárodní ochrany v žádném případě nenahrazuje pobytové řízení cizinců a tímto institutem nelze obcházet jiné právní předpisy. Zdravotní stav žalobce pak podle žalovaného nemohl odůvodnit ani udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Kromě již uvedeného žalovaný zmínil, že v propouštěcí zprávě ze Sanatoria Klimkovice ze dne 3. 4. 2020 je žalobci doporučena pouze kontrola u lékaře po návratu domů, pravidelné cvičení a životospráva, a další rehabilitace k udržení celkové kondice. Podle žalovaného je tak evidentní, že žalobce není v nijak život ohrožujícím stavu a nevyžaduje žádnou lékařskou péči, která by mu nebyla dostupná v jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.

vlasti, když jemu doporučená léčba spočívá pouze v další rehabilitaci a sám jmenovaný výslovně uvedl, že v Libyi mu po jeho nehodě rehabilitace dostupné byly. Konečně zdravotní stav žalobce a jeho touha se nadále rehabilitovat v lázních v ČR nebyly žalovaným kvalifikovány ani jako skutečnost svědčící o vystavení žalobce v Libyi skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy v podobě nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť zdravotní stav žalobce není nijak nebezpečný či život ohrožující, tím méně pak natolik, aby pro něj jeho samotný návrat do vlasti znamenal mučení či nelidské nebo ponižující zacházení nebo trestání. Doplnkovou ochranu udělil žalovaný žalobci z důvodu, že dle zjištění žalovaného probíhal v zemi původu žalobce v dané době ozbrojený konflikt spojený se svévolným násilím a ohrožením života nebo lidské důstojnosti obyvatel země, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

26. Z evidenční karty žalobce dále soud zjistil, že udělené doplňkové ochrany se žalobce dne 18. 5. 2022 vzdal a dne 29. 7. 2022 opětovně požádal o udělení mezinárodní ochrany. O této žádosti dosud nebylo rozhodnuto. Z protokolu, který je součástí předloženého správního spisu, vyplývá, že v pohovoru k nové žádosti dne 3. 8. 2022 žalobce k dotazu na zdravotní omezení a zvláštní zdravotní potřeby uvedl, že má problémy s nervy, slabou pravou ruku, chtěl by chodit na rehabilitaci s tím, že by si finančně vše hradil sám, jiné problémy nemá, je soběstačný a není hendikepovaný. Na dotaz, zda jeho stav vyžaduje nějakou léčbu, uvedl, že vyžaduje, že by chtěl chodit jen na rehabilitace a jinou léčbu nepotřebuje. Na dotaz, zda od svého příjezdu do ČR nějaké rehabilitace navštěvoval, uvedl, že když byl v táboře před vydáním rozhodnutí, tak chodil na rehabilitace do Brna, a to 2 až 3krát týdně, přičemž takto tam docházel asi měsíc a od té doby na rehabilitacích nebyl. Na dotaz, jak se žalobce nyní zdravotně cítí, odpověděl, že dobře, a na dotaz, zda jej nějak omezuje, že má problémy s nervy a slabou pravou ruku, odpověděl, že jej to nijak neomezuje, je na to zvyklý a není hendikepovaný.
27. Konečně o žalobci jako o hendikepovaném hovořil i napadený A. H., jak vyplývá ze záznamu o mimořádné události č. j. X, který měl uvést, že se útoku žalobce nechtěl moc bránit z důvodu, že agresor je tělesně handicapovaný.
28. Žalovaný tedy navzdory skutečnosti, že se zdravotním stavem žalobce v azylovém řízení (předchozím i aktuálně vedeném) zabýval, neztratil v nyní přezkoumávaném rozhodnutí o žalobcově zdravotním stavu jediné slovo, s výjimkou prosté negace naplnění podmínek § 2 písm. i) zákona o azylu. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného v tomto bodě je obecné, bez vazby na konkrétní skutečnosti, které vyplývají ze správního spisu. Žalovaný se měl s jemu dostupnými informacemi o zdravotním stavu žalobce vypořádat a vyhodnotit, zda jej tento zdravotní stav činí zranitelným ve smyslu zákonné definice, což neučinil. Žalovaný se tak dopustil žalobcem vytýkané vady řízení spočívající v nedostatečném vypořádání dílčí právní otázky.
29. Krajský soud se ale zabýval i tím, zda absence vypořádání se s možnou žalobcovou zranitelností musí v posuzovaném případě nutně vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že nikoli, neboť skutečnosti vyplývající ze správního spisu o žalobcově zranitelnosti, jež by mohla být důvodem pro aplikaci § 46a odst. 3 zákona o azylu, nesvědčí

(srov. shodný přístup Krajského soudu v Plzni ve věci sp. zn. 17 A 105/2019 k obdobné situaci, aprobovaný NSS rozsudkem ze dne 15. 1. 2020, č. j. 10 Azs 260/2019-30).

30. Žalobcem konstantně popisované zdravotní obtíže (paralýza pravé části těla, obtíže s chůzí a omezená hybnost jeho rukou), jež jsou zjevně trvalými následky prodělané autonehody, mohou podle krajského soudu z definice zranitelné osoby v citovaném § 2 písm. i) zákona o azylu naplňovat jedinečně pojem „osoby se zdravotním postižením“. Omezení v možnosti zajištění zranitelných osob podle § 46a odst. 3 zákona o azylu se ale netýkají všech zdravotně postižených osob – srov. formulaci „jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců“. V žalobcově případě se přitom zjevně jedná právě o citovanou výjimku.
31. Dle zjištění soudu z evidenční karty cizince žalobce před svým zajištěním v ZZC Vyšší Lhoty dne 16. 4. 2026 pobýval od 29. 7. do 4. 8. 2022 v Příjímacím středisku Zastávka, následně od 4. 8. 2022 do 3. 7. 2023 v Pobytovém středisku Zastávka, od 3. 7. 2023 do 16. 1. 2025 v Pobytovém středisku Bělá – Jezová a od 16. 1. 2025 v Pobytovém středisku Havířov. Žalobce přitom sám vždy popisoval své zdravotní postižení jako postižení, které jej neomezuje, na něž je zvyklý, přičemž jsou mu pouze doporučeny rehabilitace k udržení celkové kondice, na které ale dle svého vlastního tvrzení v srpnu 2022 docházel jen asi měsíc a od té doby na nich nebyl. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce je sice osobou se zdravotním postižením, avšak s takovým zdravotním postižením, které umístění v ZZC nebrání. Pravidelně cvičit žalobce v ZZC nepochybně může.
32. Krajský soud tedy v souladu s principem plné jurisdikce (opět viz rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2020, č. j. 10 Azs 260/2019-30) posoudil obsah správního spisu a dospěl k závěru, že informace zde nashromážděné poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že žalobce není zranitelnou osobou, resp. je zranitelnou osobou, na niž dopadá výjimka uvedená v § 46a odst. 3 zákona o azylu. Proto nezjistil-li žalovaný důvody zranitelnosti, nemohl zasáhnout do žalobcových práv, pokud žalobce zranitelnou osobou, u níž by byl důvod k omezení možnosti zajištění podle § 46a odst. 3 zákona o azylu, ve skutečnosti nebyl.
33. V žalobě pak žalobce sice tvrdil, že je zranitelnou osobou, avšak omezil se jen na popis následků svých zranění, aniž uvedl, jak by tato zdravotní postižení měla bránit jeho umístění v ZZC. Žalobce nepředložil krajskému soudu žádná nová tvrzení ohledně svého zdravotního stavu, natož důkazy, ze kterých by bylo možno usoudit na jeho zranitelnost omezující možnost zajištění v ZZC podle § 46a odst. 3 zákona o azylu. Přitom právě vylíčení základních, individualizovaných právních a skutkových důvodů, které mají vypovídat o porušení veřejných subjektivních práv žalobce, je určující pro rozsah a intenzitu soudního přezkumu (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS, č. j. 4 As 3/2008-78 ze dne 24. 8. 2010, č. 2162/2011 Sb. NSS).

D) Závěr a náhrada nákladů řízení

34. Jelikož soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Olomouc 27. května 2026

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně